

Savurduğum Nidalara Bakma Sen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mart 2024

En cüzi yorgunluk, kelamın direnişinde saklı sevgi ve selam.

Yiten güne duacı.

Yatıya kalan duygulara efkâr b/asarken yıldızlara.

Müptelası olduğum kadar Samanyolunun hem ne çıkar ne çıkar âşık olmuşsam en parlağa o Mehtaba?

Günler öğün.

Sözcüklerse kalemin öğüttüğü.

Zincirleme kafiyeler ve imgeler teyit ettiğim kadar içimdeki sevgiyi ve takvası ruhun tedavisi elzem iken yüreğin tahayyül edebildiğimden çok öte kalemin zikrine de denk düşerken fikri.

Bir ziynettir içimde saklı o huşu.

Bir kefarettir iken sessizlik.

Sessizliğin yorgun telaffuzu ve de kalehimle teftişe çıktığım cihanın kubbesi.

Adaklarım saklı b/ağrıma giden.

Batıl yüreklerse zulmün yoldaşı.

Atıl kümülatif sözcükler ve direncim ve sınanan dirayetim ve:

Sen ne dersen de, hafız:

Ben bu aşka kefilim...

Bir b/aşka bağdaş kurduğum hörgücü özlemin kalemin yediği vurgun ve sürüldüğüm coğrafyalar.

Hasret ve haset kimse adeta bir soy kırım ve sevgiyle çoşan kalehim münazara ettiğim kadar kendimle varsın olsun müptelası doyamadığım bu servetin kâh dik yakası kâh dik başı:

Aş ermekle iştiğalim yine bir şiiire bir de mehtaba başkaldırdığım çünkü ben en şaşalı çılgın coğrafyayım aşkın kutsadığı kabul görmenin diğer adı ve tadına doyamadığım bir coşku.

Her yeni gün nice şiiire delalet.

Her şiiirse nice özleme gebe.

Gaipten gelen bir ilham ve asalet ne de olsa asi bir rüzgârım ben asil bir yürek coğrafyası yoksa totem midir kalemim top-yekûn alfabeden firar eden bunca harfın...

Varsın olayım kölesi.

Varsın imha edeyim evrende saklı kötülüğü ve zulmü:

Ah, hafız...

Savurduğum nidalarım bakma sen.

Kendime zulmederim hem ben kendimi bildim bileli:

Ve işte çıkış noktam anbean içimde büyüyen bir aşk bir huzur bir de coşku yazmaktan ne zamanki men etsem kendimi eşlik eden devasa bir zulüm ve hüznün bense yazabildiğimden de ötesine vakıfım kendimi bile bile ve kim ise bilmezden gelen ben kendimi biliyorum ya: bu, yetmez mi hem huzura ve Rabbime dönük yüzümde açan güllerden sor ben yüzümden düşen bin parça değil yüreğimin b/ölündüğü ve mademki bir b/ölü iki iken aşkın istikameti bense kendime kavuştum kavuşalı büyütüyorum da içimde süregelen bu ateşi...

Azadesi sözcüklerin.

Bir kavşak.

Bir kavis.

Haris yüreklerden alabildiğine uzak hissiyatım ve maneviyatım nasıl ki ufku da utku da ve umutta saklı.

Debdebeli k/esirleri de severim hem ben:

En çok da çok bilinmeyenli bir denkleme tekabül ettiğimden de öte...

Ve işte nutuk atanlar.

Öncemde tutulmuşken de nutkum.

Arbede sonrası enkaza dönüşmüş olsa bile ruhum...

Endamlı bir güneşim ben üzerimde bol miktarda balçık lakin elimin kiridir akan alnımın akıyla yaşadığım kadar bazense mütereddit bir kimlikle s/alındığım hayat denen iklimde kimse kim ikiletten sevgimi.

Müspet bir ruh.

Nankör nidalar.

Kasıtsız bir sevgiyle iştiğal ve işte ben estiğimden de öte bir rüzgârım.

Acının detone olmuş sesi.

Açamadığım kapılardan tut da kapisında kovulduğum köylere muhtar olarak atanmak var iken hayalimde...

Ve yorgun sözcüklerimle haiz olduğum o İhtiyar Meclisi.

Kapisından kovulduğumun ertesi bacadan bodoslama daldığım sevginin ekin ve ekim yeri.

Kırık bir mizaç.

Kırgın gölgeler.

Astığı astık kestiği kestik kim ise uzağında durduğum kadar da kalıbımdan taştığım ve de aştığım bentler yüreğimden aşırıldığı şiirler ve imgeler...

Rengimle uyuşmaz iken de yerden kesilen ayaklarım ve ben en cebbar gökkuşağımı:

Hem belime doladığım.

Hem de etrafında dolandığım.

Sandık dolusu anı ve andaki mevcudiyetimle istimlak edilmiş olsa bile yüreğim ve işte sevebildiğimden de öte pervasızca diktiğim söküklüklerim...

Mıhlamış iken kalem en derinime.

Derin bir teessüf ile kendime ettiğimden de ötesi ve işte kendimi sevmekle işte bir imgeden de çıktım mademki yola vardığım o tutku o rota o nota asla da koyamadığım nokta...

Üç noktalı bir sevgiyim ben Yıldız mizacımla donandığım kadar mehtabın dolaylarında yazmadığımda dona kaldığım yazdığım da adeta kutsandığım bir coğrafyada saklı bir dağ gibi de yaslandığım kadar coşkulu bir şelaleye tekabül etmenin de verdiği huzur ve mutlulukla...

Mükerrer bir gülüm/semi evrenin nidasının bir armağanı adeta:

Kutsanmış ruhların emsalsiz rüyası:

Aşk ve duygular fora, hafız...

Bir kesit ise ki şiirden ürettiğim doğrudur...

Ve de o kesif sessizlik sancılı bir imla hatası aşkın hurafe olduğu değil şah damarından da yakınlığı; ön sözü güven olan bir ana kıta şiirlerse sevdalı yolculuğu ruhun nasıl da tıklım tıklım dolu onca yarım adayla...

Evrilmekse bütüne.

Devindiği kadar şair kendi ekseninde.

Halis munis iken yürek öncesinde ve işte ihtişamlı bir vaveyla: aşkın karekökünde saklı hüznü bir özlem ve devasa bir mabet içinde saklı matem sarmalında gizemin görünmeyen bir buz dağı öncesiz iklimlerin duayeni sonsuz zemherinin içini de üşüten mahremiyeti.

Tevafuk eseri doğan güneş:

Mütereddit bir sarmal kifayetsiz bir şecere ne çok çentikle dolu ruhun karatahtası...

Ne çok yalın duygu bir karnaval misali iç içe geçmişken ve geçkin gecenin karanlığında yüce Mevla nasıl da vakıf karanlık gecede usulca yürüyen kara karıncanın ayak sesine.

Duyulmaz sandığım çok öncesi.

Duymazdan gelenlerin ödediği kefareti:

Boynumun da borcu iken alabildiğine sevgi.

Her yemin bir ışık; her ışıkta ayrı bir umut ve ufkunda geleceğin bir utku belki de yüreğe takılı ve işte o kırık mızrap ne çıkar ki yürek doluyorsa ıstırapla aşkın kâhini melekler aşkın şahidi kalem aşına olduğu kadar unutulmuşluğuna gün yüzlü bir serenat belki de evrenin cıngılı, s/onsuzluğun nakışı ve ısrarla sevebilen yabancı.

Akut gölgeler.

Kronik hüznü.

Bir martavala dönüşen masallar oysaki şair inanmaya ve sevmeye dünden razı.

Hacizli yürekler korusu.

Dam üstünde otağı kurmuş saksagan.

Öğretiler cenk ederken cehaletle ve bilginin doğurgan yüzü nasıl ki tek bildiği şah damarından yakın şairin, aşkın azadesi sözcüklerin esintisi duaların gücü ve duyguların kat izi...